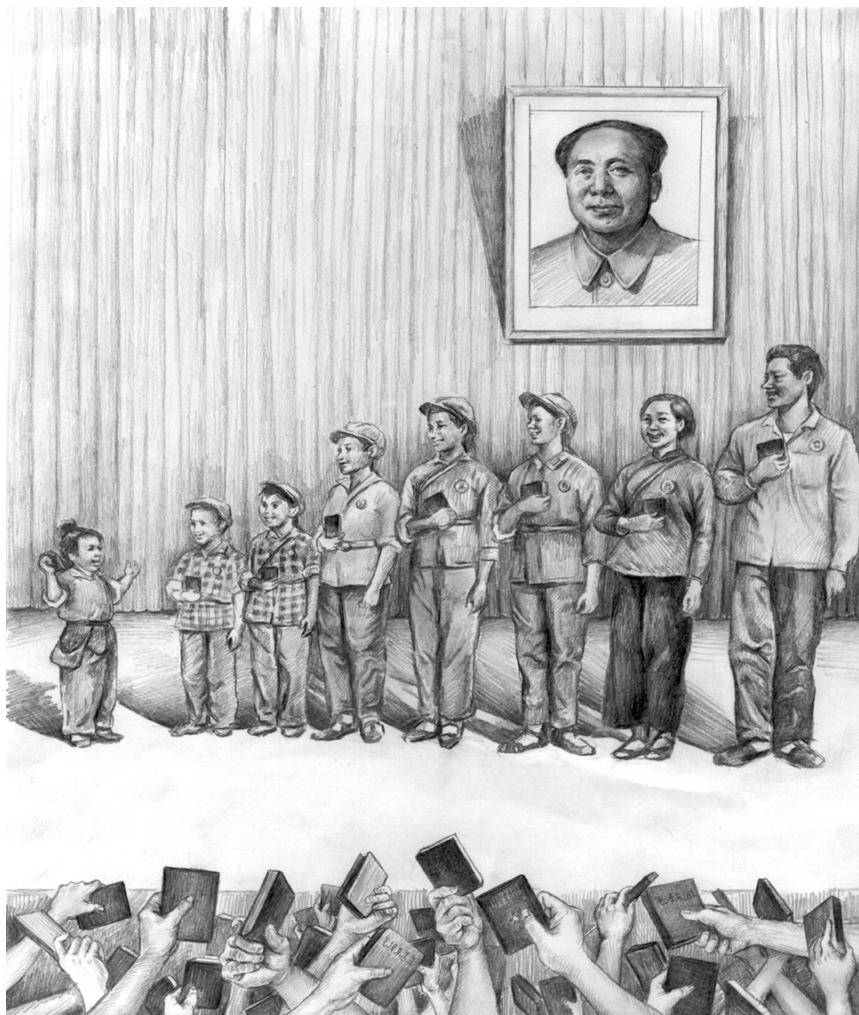


KOMENTÁŘ OSMÝ: PROČ JE ČÍNSKÁ KOMUNISTICKÁ STRANA ZLÝ KULT



ÚVOD

Kolaps socialistického bloku vedeného Sovětským svazem na počátku devadesátých let znamenal (po téměř jednom století jeho existence) selhání komunismu. Avšak Čínská komunistická strana neočekávaně přežila a stále kontroluje Čínu, zemi s pětinou světové populace. Nevyhnutelně vyzvstává otázka: Je dnešní ČKS skutečně stále komunistická?

Nikdo v dnešní Číně, včetně členů strany, už na komunismus nevěří. Po padesáti letech socialismu si ČKS nyní osvojila soukromé vlastnictví a dokonce má burzu s cennými papíry. Shání zahraniční investice, aby založila nové podniky, zatímco v maximální možné míře zneužívá dělníky a rolníky. Toto je přesným opakem komunistických ideálů. Přestože uzavírá kompromisy s kapitalismem, ČKS si stále udržuje absolutistickou kontrolu nad lidmi. Ústava, pozměněná v roce 2004, stále rigorózně prohlašuje, že „Číňané různých etnik budou nadále podporovat lidové demokratickou diktaturu a socialistickou cestu pod vedením Čínské komunistické strany a návodů marxismu-leninismu, ideologie Mao Ce-tunga, teorie Teng Siao-pchinga a důležité myšlenky ‚Tří reprezentantů...‘“.

„Leopard zemřel, ale jeho kůže stále zůstává.“¹ Z Komunistické strany Sovětského svazu zůstala už jen „její kůže“. ČKS zdědila tuto kůži a používá ji, aby si udržela moc nad Čínou.

Jaká je povaha této kůže, kterou zdědila ČKS, jinými slovy, samotná organizace ČKS?

I. KULTOVNÍ RYSY ČKS

Komunistická strana je ve své podstatě zlý kult, který škodí lidstvu. I když se komunistická strana nikdy nenazvala náboženstvím, má všechny vlastnosti, které mu odpovídají (viz tabulka 1). V době svého založení považovala marxismus za absolutní pravdu světa. Zbožně uctívala Marxe

1 Věta „Leopard zemřel, ale jeho kůže stále zůstává“ pochází ze starodávného čínského proroctví *Báseň o švestkovém květu* od Šao Junga (1011–1077). Leopard se vztahuje na geografické území bývalého Sovětského svazu, které tvarem připomíná běžícího leoparda. S rozpadem bývalého Sovětského svazu se rozpadlo jádro komunistického systému a zůstala pouze „kůže“ (forma), kterou zdědila Čínská komunistická strana.

jako svého „Boha“ a vyzývala lidi, aby se zapojili do celoživotního zápasu za vybudování „komunistického nebe na zemi“.

TABULKA I: NÁBOŽENSKÉ VLASTNOSTI ČKS

Hlavní formy náboženství	Korespondující vlastnosti ČKS
Kostel nebo platforma (pódium)	Všechny úrovně stranických výborů; platformou jsou stranické mítinky a všechna média kontrolovaná ČKS
Nauky, doktríny	Marxismus-leninismus, Mao Ce-tungova ideologie, teorie Teng Siao-pchinga, Ťiang Ce-minovi „Tři reprezentanti“ a ústava ČKS
Iniciační rituály, zasvěcení	Ceremonie se slibem, že člověk bude navždy oddán ČKS
Věrnost jednomu náboženství	Člen může věřit pouze v komunistickou stranu
Kněží	Straničtí tajemníci a personál
Uctívání Boha	Pomlouvání všech bohů a ustanovení sebe jako jediného, nepojmenovaného „Boha“
Smrt se nazývá „vystoupení do nebe nebo sestoupení do pekla“	Smrt se nazývá „jít za Marxem“
Svatá písma	Teorie a spisy komunistických vůdců
Kázání	Schůze, projevy vedoucích představitelů
Odříkávání a studování písem	Politické studie, společné schůze a aktivity
Náboženské písně	Písně opěvující stranu
Dary	Povinné členské příspěvky, povinný příděl straně ze státního rozpočtu (peníze z potu a krve lidí)
Disciplinární tresty	Stranické tresty, od zatčení a vyšetřování, vyloučení ze strany až po smrtelné mučení a tresty pro rodinu a přátele odsouzených

Komunistická strana se výrazně odlišuje od jakéhokoliv spravedlivého náboženství. Všechna ortodoxní náboženství věří v Boha a showivavost a hovoří k lidstvu o morálce a spasení duše. Komunistická strana nevěří v Boha a staví se proti tradiční morálce.

Skutky komunistické strany jen potvrdily, že jde o zlý kult. Její doktríny jsou postavené na třídním boji, násilné revoluci a diktatuře proletariátu, což vedlo k takzvané „komunistické revoluci“ plné krve a násilí. „Rudý teror“ trval asi jedno století, přinesl neštěstí desítkám zemí ve světě a vyžádal si desítky milionů životů. Komunistická víra, která vytvořila peklo na zemi, není nic jiného, než nejodpornější kult na světě.

Rysy kultu komunistické strany mohou být vyjádřeny v šesti hlavních bodech:

1. SMÍCHÁNÍ DOKTRÍN A ODSTRANĚNÍ DISIDENTŮ

Komunistická strana se drží marxismu jako své náboženské doktríny a prezentuje ho jako „nezničitelnou pravdu“. Naukám komunistické strany chybí showivavost a tolerance, namísto toho jsou plné arogance. Marxismus byl produktem úvodního období kapitalismu, kdy výrobní produkce byla nízká a věda nebyla rozvinutá. Neměl správné pochopení vztahů mezi lidstvem a společností a mezi lidstvem a přírodou. Naneštěstí se tato bludařská ideologie vyvinula do mezinárodního komunistického hnutí a poškozovala lidský svět více než sto let, než lidé zjistili, že v praxi vůbec nefunguje, a vzdali se jí.

Straničtí vůdcové počínaje Leninem neustále pozměňovali doktríny tohoto kultu. Od Leninovy teorie násilné revoluce k Mao Ce-tungově teorii neustálé revoluce pod diktátem proletariátu, po Ťiang Ce-minovy „Tři reprezentanty“, je historie komunistické strany plná rouhačských teorií a omylů. I když tyto teorie v praxi způsobují neustálé pohromy a vzájemně si odporují, komunistická strana stále prohlašuje, že jsou univerzálně platné, a nutí lidi, aby je studovali.

Odstraňování disidentů je nejefektivnější prostředek, jak zlý kult komunismu šíří svou doktrínu. Komunistická strana musí nutit lidi, aby přijali její absurdní učení a chování, které z něho pramení, a při odstraňování těch, co její ideologii nevěří, spoléhá na násilí. Potom, co se chopila v Číně moci, iniciovala „pozemkovou reformu“, aby vyvraždila

třídu velkostatkářů, „socialistickou reformu“ v průmyslu a obchodě, aby zničila kapitalisty, „hnutí na zbavení se reakcionářů“, aby odstranila lidová náboženství a úředníky, kteří působili na svých místech před příchodem komunismu. Uspořádala „antipravicové hnutí“ na umlčení intelektuálů a „Velkou kulturní revoluci“ na odstranění tradiční čínské kultury. ČKS byla schopna sjednotit Čínu pod komunistickým zlým kultem a dosáhnout situace, kdy každý četl *Rudou knížku*, tančil „tanec loajality“², „ráno si od strany žádal instrukce a večer jí podával hlášení“. V období po panování Maa a Tenga ČKS vyhlásila, že Falun Gong, tradiční metoda kultivace, která věří v „pravdivost, soucit a snášenlivost“, hodlá se stranou zápasit o masy. Z toho vyšel záměr Falun Gong zničit. Strana zahájila pronásledování, které má formu genocidy a pokračuje dodnes.

2. UCTÍVÁNÍ VŮDCE A NADŘAZENECKÉ NÁZORY

Od Marxe po Ťiang Ce-mina – portréty komunistických vůdců jsou vždy vystavovány jako objekty zbožnění. Absolutní autorita vůdců komunistické strany zakazuje jakékoliv pochybnosti. Mao Ce-tung byl prezentován jako „Rudé slunce“ a „Velký osvoboditel“. Strana propagovala jeho spisy výroky, že „jedna věta se rovná desetitisícům obyčejných vět“ apod. Jako „běžný člen strany“ Teng Siao-pching dominoval čínské politice jako svrchovaný panovník. Ťiang Ce-minova teorie „Tří reprezentantů“ má pouze něco okolo čtyřiceti znaků včetně interpunkce, ale čtvrtý plenární sjezd ČKS o ní vyhlášoval, že „poskytuje tvořivé odpovědi na otázky, jako: co je socialismus, jak budovat socialismus, jakou budujeme stranu a jak ji budovat“. Strana také vyzdvihovala myšlenky „Tří reprezentantů“, i když v tomto případě je ještě předtím zesměšnila, když o nich hovořila jako o pokračování a vývoji marxismu-leninismu, filozofie Mao Ce-tunga a teorie Tenga Siao-pchinga.

Stalinovo bezohledné vraždění nevinných lidí, tragická kulturní revoluce zahájená Mao Ce-tungem, Teng Siao-pchingův rozkaz k masakru na náměstí Tchien-an-men a Ťiang Ce-minovo pronásledování Falun Gongu jsou hroznými výsledky diktatury komunistické strany.

2 Druh skupinového tance, který byl populární během kulturní revoluce. Tanečníci jím projevovali svou loajalitu vůči Maovi a straně.

Na jedné straně ČKS uvádí ve své ústavě, že „všechna moc v Čínské lidové republice patří lidem. Orgány, kterými lidé uplatňují svou státní moc, jsou Národní lidový kongres a místní kongresy na různých úrovních“ a „žádná organizace ani jednotlivec nemůže mít privilegium stát nad ústavou nebo nad zákonem“.³ Na druhé straně ústava ČKS uvádí, že ČKS je jádrem vůdcovství čínského socialismu a je nad státem i lidmi. Předseda Stálé komise Lidového kongresu učinil při své cestě po Číně mnoho „důležitých projevů“, ve kterých vyhlásil, že Lidový kongres, nejvyšší orgán státní moci, musí podporovat vůdcovství ČKS. Podle principu „demokratického centralismu“ musí celá strana poslouchat Ústřední výbor strany. V samotném jádru klade Lidový kongres důraz pouze na diktátorství generálního tajemníka, který je naopak chráněn formou zákonů.

3. NEUSTÁLÉ NÁSILNÉ VYMÝVÁNÍ MOZKŮ, OVLÁDÁNÍ MYSLI A PŘÍSNÁ ORGANIZACE

Organizace ČKS je mimořádně přísná: je potřebné mít doporučení dvou členů strany, předtím, než do ní může být člověk přijat. Nový člen musí slíbit, že bude navždy loajální straně, členové strany musejí platit členské příspěvky, zúčastňovat se aktivit a skupinových politických studií. Stranické organizace pronikají do všech úrovní vlády. V každém městě a v každé vesničce se nacházejí stranické pobočky. ČKS nekontroluje pouze své členy a svoje záležitosti, ale i nestraníky, protože všichni musejí „potvrzovat vedoucí úlohu strany“. Během let, kdy probíhaly třídní boje, kněží stranického náboženství – tajemníci strany na všech jejích úrovních – nikdy přesně nevěděli, v čem (kromě trestání lidí) spočívá podstata jejich práce.

„Kritika a sebekritika“ na stranických shromážděních slouží jako běžný, stále přítomný prostředek ke spoutání mysli stranických členů. Historicky ČKS zahájila množství politických hnutí na „očistění stranických členů“, „napravení atmosféry ve straně“, „pochytání zrádců“, „odstranění antibolševických (AB) jednotek“⁴ a „oživení stranické disciplíny“. Pravi-

3 Ústava Čínské lidové republiky (1999).

4 Z dokumentu *Historický výzkum Mao Ce-tungových čistek „AB jednotek“ v sovětské oblasti, provincie Ťiang-si*, který napsal Kao Chua. Incident „AB jednotek“ se vztahuje na operaci „antibolševické jednotky“ v roce 1930, kdy Mao nařídil zavraždění

delně zkoušela „stranickou povahu“ svých členů pomocí násilí a teroru, aby zjistila, zda mohou jednou provždy udržet se stranou krok.

Vstoupit do strany je jako podepsat neodvolatelnou smlouvu o prodeji těla a duše. Protože stranické zákony jsou vždy nad zákony země, strana může libovolně vyloučit kteréhokoliv člena, avšak žádný člen nemůže stranu opustit bez tvrdého postihu. Vystoupení ze strany se považuje za porušení loajality a přináší katastrofální následky. Během kulturní revoluce, když měl kult ČKS absolutní moc, se velmi dobře vědělo, že jestliže strana chtěla vaši smrt, nemohli jste žít; pokud chtěla, abyste žili, nemohli jste zemřít. Když člověk spáchal sebevraždu, bylo to „proto, že měl strach, že bude lidmi potrestán za své zločiny“, a tak byli potrestáni členové jeho rodiny.

Proces rozhodování ve straně funguje způsobem černé skříňky, protože vnitrostranické zápasy se musejí držet v absolutní tajnosti. Všechny stranické dokumenty jsou tajné. Protože se ČKS obává odhalení svých zločinů, často napadá disidenty za „prozrazování státních tajemství“.

4. NÁSILÍ, KRVEPROLITÍ A OBĚTI ZA STRANU

Mao Ce-tung řekl: „Revoluce není večírek, psaní článku, kreslení obrázku nebo vyšívání; nemůže být tak uhlazená, tak klidná a jemná, tak umírněná, laskavá, zdvořilá, decentní a velkodušná. Revoluce je vzpoura, čin násilí, ve kterém jedna třída svrhne druhou.“⁵

Teng Siao-pching poznamenal: „Zabít 200 000 lidí výměnou za 20 let stability strany.“

Ťiang Ce-min nařídil: „Zruinovat je (praktikující Falun Gongu) finančně, očernit jejich pověst a zničit je fyzicky.“

ČKS prosazuje násilí a v předcházejících politických hnutích zabila počet lidí. Učí lidi, aby byli k nepřátelům „mraziví jako drsná zima“. Rudý prapor je rudý, protože je „zbarven krví mučedníků“. Strana uctívá rudou barvu kvůli své závislosti na krveprolití a masakrech. ČKS vystavuje na odiv „hrdinské“ příklady, aby povzbuzovala úsilí lidí obětovat se pro stranu. Když Čang S'-te zemřel při práci v peci při výrobě opia, Mao Ce-tung řekl,

tisíců členů strany, vojáků Rudé armády a nevinných civilistů v provincii Ťiang-si. Šlo o pokus na zkonsolidování moci v oblastech kontrolovaných ČKS.

5 Z Maovy „Zprávy o vyšetřování dělnického hnutí v Chu-nanu“ (1927).

že „jeho smrt má větší váhu než hora Tchaj-šan“⁶. Během těchto bouřlivých let měla silná slova jako „neboj se těžkostí ani smrtí“ a „trpká oběť posílí neohrožené odhodlání; ať slunce a měsíc svítí na nové obloze“ dodávat lidem naději během extrémního nedostatku materiálních zásob.

Koncem 70. let vyslal Vietnam vojsko, aby svrhlo režim Rudých Khmerů (podporovaný ČKS), který páchal nepopsatelné zločiny. I když ČKS zuřila, nemohla vyslat svoje jednotky na podporu Rudých Khmerů, protože Čína a Kambodža nemají společnou hranici. Namísto toho zahájila Čína válku proti Vietnamu na čínsko-vietnamské hranici, aby tuto zemi ve jménu „sebeobranu“ potrestala. Desetitisíce čínských vojáků prolilo svou krev a ztratilo svůj život v zápase mezi dvěma komunistickými stranami. Jejich smrt neměla ve skutečnosti nic společného s teritoriem nebo suverenitou. Přesto ČKS o několik let později znevážila památku nesmyslné oběti tolika naivních mladých životů. Při oslavách „revolučního hrdinského ducha“ přitom ještě neuctivě zneužila píseň *Vznešené mravy jsou zbarveny krví*. Zatímco 154 čínských mučedníků zemřelo v roce 1981 při znovuzískání hory Fa-kcha v provincii Kuang-si, ČKS ji bezstarostně vrátila Vietnamu poté, co se s ním dohodla na státní hranici.

Když začátkem roku 2003 ohrožovalo život lidí nekontrolovatelné šíření epidemie SARS, ČKS pohotově přijala mnoho mladých zdravotních sester. Ty byly potom rychle přeřazeny do nemocnic, kde se musely starat o pacienty s touto chorobou. ČKS poslala mladé lidi do nejnebezpečnější první linie, aby ustavila vlastní „velkolepý obraz“ a potvrdila, že se „nebojí těžkostí ani smrti“. Avšak ČKS nepodala žádné vysvětlení k tomu, kde bylo zbylých 65 milionů členů strany a jaký obraz ČKS vytvořili oni.

5. POPŘENÍ VÍRY V BOHA A POTLAČENÍ LIDSKÉ POVAHY

ČKS propaguje ateismus a tvrdí, že náboženství je „duchovní opium“, které může omámit lidi. Použila svoji moc, aby umlčela všechna náboženství v Číně, a potom uctívala sebe sama a dala svému kultu absolutní vládu v zemi.

⁶ Pohoří Tchaj (Tchaj-šan) je první z pěti slavných pohoří v provincii Šan-tung. Od roku 1987 je zařazeno do světového dědictví OSN.

Ve stejné době, kdy ČKS ničila náboženství, rozbíjela i tradiční kulturu. Tvrdila, že tradice, morálka a etika jsou feudální, pověřivé a zpátečnické, a vyhlazovala je ve jménu revoluce. Tento mrzký fenomén, rozšířený během kulturní revoluce, narušil čínské tradice – studenti bili své učitele, sezdané páry nebo otec a syn se obraceli proti sobě, Rudé gardy svévolně zabíjely nevinné a rebelové bili, ničili a rabovali. Toto byly přirozené důsledky toho, že ČKS potlačovala lidskou přirozenost.

Po ustavení svého režimu ČKS nutila menšinové národnosti, aby přisahaly oddanost komunistickému vedení, a dále ničila jejich bohatou a pestrobarevnou etnickou kulturu.

4. června 1989 zmasakrovala takzvaná „Lidová osvobozenecská armáda“ studenty v Pekingu. Tím Číňané úplně ztratili naději na politickou budoucnost Číny. Od té doby všichni lidé obrátili pozornost na vydělávání peněz. Od roku 1999 dodnes ČKS brutálně pronásleduje Falun Gong a obrací se tak proti „pravdivosti, soucitu a snášenlivosti“, což urychluje morální úpadek společnosti.

Na začátku 21. století bylo zahájeno další kolo ilegálního ohrazování pozemků⁷ a zabavování peněžních a materiálních prostředků lidí ze strany zkorumpovaných funkcionářů ČKS. To pro mnoho lidí znamenalo odsouzení k bídě a ztrátu vlastních domovů. Počet lidí, apelujících na vládu, prudce narostl a sociální konflikty zesílily. Lidé často protestují formou hromadných demonstrací, které jsou násilně potlačovány policií a ozbrojenými silami. Zvýraznila se fašistická povaha „republiky“ a společnost ztratila morální svědomí.

V minulosti darebák neubližoval svým nejbližším sousedům; jak říká přísloví – liška lovila daleko od své nory. V dnešních dnech, když chtějí lidé někoho podvést, raději se zaměřují na své příbuzné nebo přátele a nazývají to „přerušením vztahů“.

7 Hnutí ohrazování pozemků se vztahuje na temnou stránku ekonomických reforem v Číně. Podobně jako za průmyslové revoluce v Anglii (1760–1850) se zemědělské pozemky v dnešní Číně ohraničily, aby mohly být na všech úrovních (městská část, město, provincie, stát) vybudovány rozličné ekonomické zóny. Důsledkem ohrazování pozemků ztraceli čínští rolníci svou půdu. Obyvatelé starších městských čtvrtí byli často násilně přesídlováni, aby uvolnili pozemky pro komerční účely, přičemž dostali pouze minimální odškodnění. Více informací na: <http://www.uglychinese.org/enclosure.htm>.

V minulosti si Číňané nejvíce ze všeho cenili zdrženlivosti, zatímco dnešní lidé se budou vysmívat chudobnému, ale ne prostitutkám. Historie ničení lidské povahy a morálky v Číně je živě zobrazena v této baladě:

V padesátých letech lidé pomáhali jeden druhému,
v šedesátých letech lidé mezi sebou zápasili,
v sedmdesátých letech lidé podváděli jeden druhého,
v osmdesátých letech se lidé starali pouze o sebe,
v devadesátých letech lidé využívali každého, koho potkali.

6. UCHOPENÍ MOCI VOJSKEM, MONOPOLIZACE EKONOMIKY, DIVOKÉ POLITICKÉ A EKONOMICKÉ AMBICE

Cílem založení ČKS bylo uchopit moc vojenskou silou a potom vytvořit systém státního vlastnictví, ve kterém by stát držel monopol v plánované ekonomice. Divoké ambice ČKS daleko přesahují ambice běžných zlych kultů, které pouze shromažďují peníze.

V zemi, kde je socialistické veřejné vlastnictví ovládáno komunistickou stranou, mají stranické organizace (výbory a pobočky na různých úrovních) ve svých rukou obrovskou moc, jsou nucenou součástí státní infrastruktury. Kontrolují státní mašinerii a využívají peníze z vládních fondů na různých úrovních. ČKS vysává jako upír obrovské množství zdrojů celé země.

II. ŠKODY, KTERÉ ZPŮSOBIL KULT ČKS

Když se zmíní incidenty, jako například útok kultu Óm šinrikjó (Nejvyšší pravda) na lidi v tokijském metru sarinem, sebevražda členů kultu Slunečního chrámu při „vystoupení do nebe“, nebo masová sebevražda 900 následovníků „Lidového chrámu“ Jima Jonese, každý se třese strachem a rozhořčením. ČKS, které zdaleka není věnována taková pozornost, se přitom dopustila tisíckrát horších zločinů a uškodila bezpočtu životů. ČKS má totiž následující unikátní vlastnosti, které běžné kulty nemají:

ZLÝ KULT SE STAL STÁTNÍM NÁBOŽENSTVÍM

Ve většině zemí – i když nenásledujete hlavní náboženství – můžete žít šťastný život bez toho, abyste museli číst literaturu nebo naslouchat principům toho náboženství. V Číně je však nemožné, aby zde člověk žil, aniž by byl neustále nucen přijímat doktríny a propagandu tohoto kultu. ČKS z něj totiž poté, co se chopila moci, udělala státní náboženství.

ČKS začíná lidem vlévat do hlavy svá politická kázání už ve školkách a na základních školách. Člověk nemůže získat vyšší vzdělání nebo být povýšen, aniž prošel politickou prověrkou. Žádné z otázek politických prověrek nedovolují nezávislé myšlení, ti, co jimi procházejí, si musejí pamatovat standardní odpovědi, které jim předem poskytuje ČKS. Nešťastní Číňané jsou nuceni opakovat komunistické poučky už od útlého věku, stále dokola je jim vymýván mozek. Když je někdo povýšen do vyššího úřadu ve vládě, ať už je členem ČKS nebo ne, musí navštěvovat stranickou školu. Neudělá kariéru, dokud nesplní absolventské požadavky stranické školy.

V Číně, kde je komunistická strana státním náboženstvím, nemají skupiny s odlišnými názory dovoleno existovat. Dokonce i „demokratické strany“, které byly založeny ČKS, a také reformovaná „Církev Trojí soběstačnosti“ (sebeřízení, sebedopora a sebepropagace) musejí formálně uznávat vedoucí úlohu ČKS. Loajálnost k ČKS je prvořadou prioritou, důležitější než jakékoli jiné přesvědčení, což odpovídá zákonitostem kultu a jeho logice.

SOCIÁLNÍ KONTROLY DOHNANÉ DO KRAJNOSTI

Tento zlý kult se byl schopen stát státním náboženstvím, protože ČKS má úplnou sociální kontrolu a zbavil jednotlivce osobní svobody. Takový stupeň ovládnutí lidí nemá obdoby. ČKS připravila občany o soukromé vlastnictví, které tvoří základ individuální svobody. Před rokem 1980 mohli lidé ve městě vydělávat peníze pouze v podnicích kontrolovaných stranou. Rolníci ve vesnických oblastech zase žili na půdě, která patřila samosprávě strany. Nikdo nemohl uniknout její kontrole. V socialistické zemi, jakou je Čína, jsou organizace komunistické strany všudypřítomné – od centrální vlády až po vesnice. Pomocí stranických výborů a míst-

ních organizací na všech úrovních si ČKS udržuje absolutní kontrolu nad společností. Takováto přísná kontrola úplně potlačuje osobní svobodu – svobodu pohybu (pomocí systému registrace bydliště), svobodu projevu (500 000 „pravičáků“ bylo v historii pronásledováno, protože ji chtělo uplatnit), svobodu myšlení (Lin Čao a Čang Č'-sin⁸ byli popraveni, protože měli pochybnosti o ČKS), svobodu získávání informací (je ilegální číst zakázané knihy nebo poslouchat „nepřátelské rozhlasové stanice“; používání internetu je sledováno).

Dalo by se říci, že soukromé vlastnictví je nyní stranou povoleno, ale neměli bychom zapomenout na to, že tato reformní politika a otevřenost přišla až poté, co socialismus dosáhl bodu, kdy lidé neměli dostatek potravin a národní ekonomika byla na pokraji kolapsu. ČKS musela ustoupit, aby se zachránila před zničením. I přes reformy a otevřenost však ČKS lidem nadále vládne železnou rukou. Pokračující brutální pronásledování stoupenců Falun Gongu se mohlo udát pouze v zemi kontrolované komunistickou stranou. Jestliže by se ČKS stala takovou ekonomickou velmocí, jakou si přeje být, je jisté, že by zesílila svou kontrolu nad čínskými lidmi.

PODPOROVÁNÍ NÁSILÍ A OPOVRHOVÁNÍ ŽIVOTEM

Téměř všechny zlé kultury kontrolují své občany nebo se brání vnějšímu tlaku pomocí násilí. Málo z nich se v násilnostech páchaných bez morálních zábran dostalo tak daleko jako ČKS. Dokonce celkový počet úmrtí způsobených všemi ostatními zlými kultury ve světě se nedá porovnávat s počtem lidí, které zavraždila ČKS. Tento kult vidí lidstvo pouze jako nástroj k dosažení svých cílů; zabíjení je jen jeden z jeho prostředků. ČKS nemá žádné zábrany v pronásledování lidí. Kdokoliv, včetně těch, co ji podporují, členů a vedoucích strany, se může stát terčem jejího pronásledování.

ČKS podporovala Rudé Khmery z Kambodže, což je typický příklad brutality a bezohlednosti komunistické strany. Kambodžská komunistická strana, inspirovaná a vedená učením Mao Ce-tunga, během tří let

⁸ Dva intelektuálové, kteří byli umučeni na smrt komunistickou stranou během kulturní revoluce, protože pochybovali o ČKS a otevřeně řekli pravdu.

a osmi měsíců panování vyvraždila dva miliony lidí – asi čtvrtinu celé populace této malé země – prý aby „zničila systém soukromého vlastnictví“. Z celkového počtu mrtvých bylo více než 200 000 čínské národnosti.

Aby si Kambodža připomenula zločiny spáchané komunistickou stranou a uctila památku jejích obětí, založila muzeum, ve kterém jsou zdokumentovány ukrutnosti Rudých Khmerů. Muzeum je v bývalé věznici, kterou Khmerové používali. Původně střední škola byla předělána na věznici S-21, určenou výlučně pro vězně svědomí. Bylo zde uvězněno a umučeno mnoho intelektuálů. Vedle různých mučících nástrojů jsou zde vystaveny i černobílé fotografie obětí před usmrcením. Zdokumentovány jsou i hrozná způsobu mučení: podřezání hrdla, vrtání do hlavy, vraždění nemluvnat mlácením o zem atd. Všechny tyto metody mučení byly vyučovány „experty a technickými profesionály“, které ČKS pro tyto účely Rudým Khmerům dodala. ČKS dokonce zaučovala fotografy, kteří se specializovali na fotografování vězňů před popravou, ať už kvůli dokumentaci nebo pro pobavení.

V tomto vězení byl sestrojen přístroj na vrtání hlavy, kterým se z hlavy vězně vyjímal mozek, aby se z něho vyrobilo „výživné jídlo“ pro vůdce kambodžské komunistické strany. Vězni svědomí byli přivázáni na židli před tímto strojem. Oběť byla vystrašena k smrti, když jí otáčející se vrtáčka pronikla zezadu do hlavy a rychle a efektivně vyňala mozek ještě předtím, než oběť skonala.

III. PODSTATA KULTU KOMUNISTICKÉ STRANY

Proč je komunistická strana tak tyranská a ďábelská? Zlý duch komunistické strany vstoupil do světa, aby zde sehrál hrůzostrašnou úlohu. *Komunistický manifest* končí známou pasáží:

„Komunisté opovrhují těmi, co zakrývají své názory a cíle. Otevřeně prohlašují, že konečného cíle se dá dosáhnout pouze násilným svržením celého dosavadního společenského řádu. Ať se panující třídy třesou před komunistickou revolucí! Proletariát v ní nemá co ztratit, pouze svoje okovy. Dobýt může celý svět.“

Posláním tohoto přízraku bylo použít násilí k otevřenému napadení lidské společnosti, rozbití starého světa, „odstranění soukromého vlastnictví“, „odstranění osobitosti, nezávislosti a svobody buržoazie“, odstra-

nění vykořisťování, rodinných svazků mezi lidmi a nastolení vlády proletariátu nad celým světem.

Tato politická strana otevřeně vyhlašuje touhu „bít, ničit a okrádat“ a v *Komunistickém manifestu* deklaruje, že „komunistická revoluce je nejradikálnějším rozchodem s tradičními vlastnickými vztahy; není divu, že v jejím průběhu se nejradikálněji účtuje s tradičními idejemi“.

Odkud pocházejí tradiční myšlenky? Podle ateistických zákonů přirozeného vývoje vycházejí ze zákonů přírody a společnosti. Jsou výsledkem systematického vesmírného vývoje. Podle těch, kdo věří v Boha, však lidské tradice a morální hodnoty dal lidem Bůh. Bez ohledu na jejich původ jsou nejzákladnější lidská morálka, normy chování a standardy na posuzování dobrého a zlého poměrně ustálené; byly základem usměrňování lidského chování a udržování společenského uspořádání po tisíce let. Když lidstvo ztratí morální normy a standardy na posuzování dobrého a zlého, nezdegenerují lidé na zvířata? Když *Komunistický manifest* deklaruje svou vůli „fundamentálního rozkolu s tradičními idejemi“, ohrožuje základy normální existence lidské společnosti. Komunistická strana se tak stala zlým kultem, který přinesl lidstvu zkázu.

Celý *Komunistický manifest*, který vysvětluje řídicí principy komunistické strany, je prosáknut extremistickými vyhlášeními, ale neobsahuje ani špetku vlídnosti a tolerance. Marx a Engels si mysleli, že objevili zákon společenského vývoje pomocí dialektického materialismu. Od chvíle, kdy objevili tuto „pravdu“, všechno zpochybňovali a odmítali. Tvrdohlavě vnucovali lidem svou iluzi komunismu a neváhali propagovat násilí, aby zničili existující sociální struktury a základy kultury. Zlý duch, kterého *Komunistický manifest* vložil do nově narozené komunistické strany, je proti zákonům nebes, poškozuje lidskou povahu, je arogantní, mimořádně sobecký a nemá žádné zábrany.

IV. KOMUNISTICKÁ TEORIE POSLEDNÍHO SOUDU – STRACH O PŘEŽITÍ STRANY

Marx a Engels vložili do komunistické strany zlého ducha. Lenin založil komunistickou stranu v Rusku a pomocí násilnických darebáků svrhl

přechodnou vládu sestavenou po únorové revoluci⁹ a spolu s ní i buržoazní revoluci v Rusku, převzal vládu a získal opěrný bod pro komunistický kult. Avšak Leninův úspěch neznamenal vítězství proletariátu ve světě. Právě naopak, jak se píše v prvním odstavci *Komunistického manifestu*, „všechny mocnosti staré Evropy vstoupily do svaté aliance, aby zahaly tuto příšeru“. Potom, co se komunistická strana zrodila, okamžitě čelila krizi svého přežití a obávala se zničení.

Po říjnové revoluci¹⁰ nepřinesli ruští komunisté (bolševici) lidem mír ani chléb, ale svévolné zabíjení. V prvních liniích prohrávali válku a revoluce zhoršovala ekonomiku. A tak se lidé začali bouřit. Občanská válka se rychle rozšířila po celé zemi a rolníci odmítali dodávat do měst potraviny. Největší nepokoje pocházely od kozáků na řece Don; jejich boj s Rudou armádou přinesl brutální krveprolití. Popis barbarského vraždění, které se odehrávalo, lze najít v Šolochovově *Tichém Donu* a v jeho dalších povídkových souborech. Vojenským jednotkám pod vedením bývalého admirála Bílé armády Alexandra Vasiljeviče Kolčaka a generála Antona Děnikina se v jednom bodě téměř podařilo porazit Komunistickou stranu Sovětského svazu. Už jako nově vzniklá politická síla čelila komunistická strana odporu téměř celého národa; komunistický kult byl prostě příliš zlý na to, aby si získal srdce lidí.

Zkušenosti Čínské komunistické strany byly podobné těm ruským. Od „incidentu Mari“¹¹ a „masakru 12. dubna“ až po pětinasobné potlačení v oblastech, nad kterými měli kontrolu... čínští komunisté nakonec museli podstoupit 25 000-kilometrový „Dlouhý pochod“. ČKS neustále čelila krizi zničení.

Komunistická strana byla zrozena s odhodláním zničit starý svět všemi prostředky. Potom musela sama čelit skutečnému problému: jak přežít. Komunistická strana žije v neustálém strachu ze svého zániku. Obava

9 Vztahuje se na ruskou buržoazní revoluci v únoru 1917, která svrhla cara.

10 Říjnová revoluce, známá i pod názvem bolševická revoluce, byla vedena Leninem v říjnu 1917. V revoluci komunisté povraždili revolucionáře kapitalistické třídy, kteří svrhli cara, a tím zadusili ruskou buržoazní revoluci.

11 „Incident Mari“ a „masakr z 12. dubna“ se vztahují na útoky Kuomintangu na ČKS. „Incident Mari“ se stal 12. května 1927 ve městě Čchang-ša provincie Chu-nan. „Masakr z 12. dubna“ se uskutečnil 12. dubna 1927 v Šanghaji. V obou případech byli členové ČKS a prokomunističtí aktivisté napadeni, zatčeni nebo zabiti.

o přežití se stala hlavním rysem komunistického kultu, středobodem jeho zájmu. Když se mezinárodní komunistická aliance propadla do chaosu, krize ohrožující přežití ČKS se zhoršila. Od roku 1989 se stal její strach z vlastního zániku přítomnějším, její skon se přiblížil.

V. DRAHOCENNÁ ZBRAŇ NA PŘEŽITÍ KOMUNISTICKÉHO KULTU – BRUTÁLNÍ ZÁPAS

Komunistická strana neustále zdůrazňovala železnou disciplínu, absolutní poslušnost a organizační principy. Ti, kdo vstupují do ČKS, musejí odpřisáhnout:

„Chci vstoupit do Čínské komunistické strany, abych podporoval stanoviny strany, následoval její směrnice, plnil členské povinnosti, vykonával rozhodnutí strany, přísně následoval stranickou disciplínu, udržoval tajemství strany, byl poslušný straně, usilovně pracoval, zasvětil celý svůj život komunismu, byl pro stranu a lid připraven obětovat všechno, a nikdy stranu nezradil.“ (*Stanovy ČKS, kapitola I, článek 6*)

ČKS nazývá tuto kultu podobnou oddanost straně „citím pro stranické věci“. Žádá od svých členů, aby byli kdykoli připraveni vzdát se všech osobních přesvědčení a principů a zachovávat absolutní poslušnost straně a jejím vůdcům. Když strana chce, abyste byl laskavý, potom byste měl být laskavý; když strana chce, abyste činil zlo, potom byste měl činit zlo. Jinak nesplníte standard člena strany a neprokážete silný „cit pro její věci“.

Mao Ce-tung řekl: „Marxistická filozofie je filozofií boje.“ K tomu, aby podpořila a udržela podstatu stranické povahy, se ČKS spoléhá na mechanismus pravidelných bojů uvnitř strany. Pomocí neustálé mobilizace brutálních bojů proti „nepřátelům“ uvnitř i zvenčí strany ČKS odstranila disidenty a nastolila rudý teror. Současně neustále „pročištuje“ stranickou základnu, zpřísňuje pravidla svého kultu a zvyšuje svou ničivou sílu. Takové jsou zbraně, které ČKS používá, aby prodloužila trvání své existence.

Mezi vůdci ČKS byl Mao Ce-tung nejzkušenější v ovládnutí této zbraně – brutálního zápasu v rámci strany. Násilnost a zlomyslnost jeho metod se začala projevat okolo roku 1930 v oblastech kontrolovaných čínskými komunisty, v takzvané „sovětské oblasti“.

V roce 1930 Mao Ce-tung inicioval revoluční teror v sovětské oblasti v provincii Ťiang-si. Ten vstoupil do historie jako „očistění antibolševických jednotek (AB) jednotek“. Tisíce vojáků Rudé armády, stranických členů a civilistů na komunistických základnách byly brutálně zavražděny. Tento incident vyšel z Maova despotismu. Poté co Mao založil sovětskou oblast v Ťiang-si, musel čelit místní Rudé armádě a stranickým organizacím v jihozápadním Ťiang-si, vedenými Li Wen-linem. Mao nemohl vystát organizovanou opoziční sílu přímo pod nosem a na potlačení stranických členů, které podezříval z disidentství, použil nejextrémnější metody. Od konce listopadu do poloviny prosince prošla první linie Rudé armády „rychlým úklidem“. Na každé úrovni armády, včetně divizí, regimentů, praporů a čet, byly založeny organizace na zbavení se kontrarevolucionářů, které zatýkaly a zabíjely stranické členy z rodin velkostatkářů nebo bohatých rolníků a také ty, kdo si stěžovali. Během jednoho měsíce bylo ze 40 000 vojáků Rudé armády 4 400 označeno za elementy AB jednotek a všichni včetně 10 kapitánů byli popraveni.

V následujícím období začal Mao trestat disidenty v sovětské oblasti. V prosinci 1930 nařídil Li Šao-tiouovi, generálnímu tajemníkovi hlavního politického oddělení první linie Rudé armády a předsedovi Výboru pro očistění, aby se ve jménu generálního hraničního výboru vypravil do města Fu-tchien v provincii Ťiang-si a prošetřil zde místní komunistickou vládu. Li Šao-tiou zatkl členy Akčního výboru provincie a osm náčelníků dvacáté Rudé armády, včetně Tuan Liang-piho a Li Paj-fanga. Použil metody mučení, jako například bití a pálení těla. Lidé, kteří byli mučeni tímto způsobem, měli zranění všude po těle, zlomené prsty, popáleniny a nemohli se hýbat. Na základě dobových historických dokumentů křičely oběti tak hlasitě, že to pronikalo až k nebesům; kruté metody mučení byly mimořádně nelidské.

7. prosince 1930 šly manželky Li Paj-fanga, Ma Minga a Čou Miena navštívit své manžely do vězení, avšak byly zatčeny, prohlášeny za členky AB jednotek a krutě mučeny. Bili je, pálili je všude po těle, zejména v rozkroku, a řezali je nožem do prsou. Během tohoto krutého mučení Tuan Liang-pi nakonec dosvědčil, že Li Wen-lin, Ťin Wan-pang, Liou Ti, Čou Mien, Ma Ming a další byli vedoucími AB jednotek a že v oddílech Rudé armády je mnoho dalších členů AB jednotek.

Od 7. prosince do večera 12. prosince, tedy v průběhu pěti dní, Li Šao-tiou a další zatkli více než 120 údajných členů AB jednotek a desít-

ky jim nadřizených „kontrarevolucionářů“ v surových čistkách ve Fu-tchien. Bylo popraveno více než 40 lidí. Kruté činy Li Šao-ťioua nakonec vyvolaly „Futchiinský incident“¹², který 12. prosince 1940 otrásl sovětskou oblastí.

Od sovětské oblasti až po Jen-an se Mao spoléhal na svou teorii a praxi zápasu a postupně si ve straně vybudoval absolutní moc. Poté, co se strana dostala v roce 1949 k moci, pokračoval Mao ve svém vnitrostranickém zápase. Na Osmém plénu Ústředního výboru ČKS v Lu-šanu v roce 1959 zahájil nečekaný útok na Pcheng Te-chuaj¹³ a svrhl ho z jeho pozice. Všichni hlavní vůdcové, kteří se zúčastnili konference, byli požádáni, aby zaujali stanovisko; těch několik, kteří se odvážili vyjádřit odlišný názor, bylo označeno za „protistranický blok Pcheng Te-chuaj“. Během kulturní revoluce byli nejvyšší funkcionáři v Ústředním výboru ČKS postupně jeden za druhým trestáni, avšak všichni se vzdali bez boje. Kdo by se odvážil říci jediné slovo proti Mao Ce-tungovi? ČKS vždy zdůrazňovala železnou disciplínu, loajálnost vůči straně a organizační principy vyžadovaly absolutní poslušnost vůdci. Tento stranický princip byl pokračujícími politickými zápasy hluboce posílen.

Li Li-san, kdysi stranický vůdce, byl během kulturní revoluce dohnán k sebevraždě. Když mu bylo 68 let, vyslýchali ho v průměru sedmkrát za měsíc. Jeho žena Li Ša byla považována za sovětskou revizionistickou špiónku a poslána do vězení; její místo pobytu bylo neznámé. V absolutním zoufalství spáchal Li sebevraždu požitím velkého množství uspávacích pilulek. Před svou smrtí napsal Li Li-san dopis Mao Ce-tungovi, který přesně vyjadřoval „stranické city“, podle kterých se člen ČKS nevzdává ani na prahu smrti:

12 Liou Ti, politický funkcionář dvacáté Rudé armády, který byl obviněn z příslušnosti k „AB jednotkám“, vedl vzpouře ve Fu-tchien a Li Šao-ťioua označil za kontrarevolucionáře. Převzali kontrolu nad městem Fu-tchien a propustili asi sto zatčených „členů AB jednotek“ a vykřikovali slogan „Svrhněte Mao Ce-tunga“.

13 Pcheng Te-chuaj (1898–1974): komunistický čínský generál a politický vůdce. Pcheng byl hlavní velitel armády v korejské válce, místopředseda vlády, člen politbyra a ministr obrany v letech 1954–1959. Byl odstraněn ze svých oficiálních postů potom, co nesouhlasil s Maovými levicovými postupy na plenárním zasedání ČKS v Lu-šanu v roce 1959.

Předsedo,

vstupuji nyní na cestu, kdy zradím stranu spácháním sebevraždy, a nemám žádné prostředky, kterými bych svůj zločin obhájil. Jen jedna věc: moje rodina ani já jsme nikdy nekolaborovali s nepřátelskými státy. Pouze v této otázce žádám centrální vládu, aby prozkoumala fakta a vyvodila důsledky na základě pravdy...

Li Li-san, 22. června 1967¹⁴

Zatímco Maova filozofie zápasu nakonec vehnala Čínu do katastrofy nemající obdoby, politické kampaně a především vnitrostranický zápas, který je celostátně praktikován „každých sedm nebo osm let“, nakonec zajistily ČKS přežití. Vždy, když byla uvedena do chodu nějaká kampaň, menšinových 5 % bylo pronásledováno a zbylých 95 % se ještě více přimklo k základní stranické linii, což zvýšilo soudržnost strany a její ničivé schopnosti. Tyto zápasy také eliminovaly „váhavé“ členy (kteří nebyli ochotni vzdát se svého svědomí) a útočily na jakoukoliv sílu, která se odvážila odporovat. Pomocí tohoto mechanismu zápasu získali nadvládu ve straně ti členové ČKS, kteří měli největší touhu zápasit a byli nejlepší v používání zločinných metod. Vůdci kultu se vždy stávali nebojácní lidé s bohatými zkušenostmi z bojů, ti, kdo byli plni stranického ducha. Tyto boje uštědřují těm, kteří je přežili, „krvavé lekce“ a způsobují jim vymytí mozku. Současně dodávají energii ČKS, posilují její bojechtivost, zajišťují její přežití a zabraňují tomu, aby se z ní stala umírněná skupina, která by se bojů vzdala.

Tento stranický princip vyžadovaný ČKS pochází z její povahy kultu. ČKS je pro dosažení svého cíle odhodlána odříznout se od všech tradičních principů a nelitostně bojovat s jakoukoliv silou, která by jí v jeho dosažení bránila. Proto potřebuje vycvičit a ztročit všechny své členy, kteří se stanou bezcitnými a nespravedlivými nástroji strany. Tato povaha ČKS pochází z její nenávisti k lidské společnosti a k tradicím a z její extrémní sobeckosti a jejího opovrhování lidskými životy. Aby dosáhla svého takzvaného ideálu, používá násilí za každou cenu, chce zničit svět a odstranit všechny, kdo smýšlejí jinak. Takový kult se samozřejmě setkává s opozicí

¹⁴ Převzato z knihy *Li Li-san: člověk, kterého čtyřikrát pohřbili*.

lidí, kteří mají svědomí, a tak musí jejich svědomí a shovívavé myšlenky odstranit, aby nakonec všichni uvěřili v jeho učení. Aby ČKS zajistila své přežití, musí v prvé řadě zničit svědomí lidí, jejich dobrou vůli a morální standardy a udělat z nich krotké otroky a nástroje své vůle. Podle logiky ČKS jsou život a zájmy strany nad vším ostatním; dokonce i nad společným zájmem všech členů strany, a tak musí být každý jednotlivý člen připraven se pro stranu obětovat.

Podívejme se do historie ČKS na případy jednotlivců, kteří si buď udrželi myšlení tradičních intelektuálů (jako Čchen Tu-siou a Čchü Čchiou-paj), nebo jim záleželo na zájmech lidí (jako Chu Jao-pang a Čao C'-jang), anebo na případy úředníků odhodlaných nenechat se zkorumpovat a sloužit ostatním (jako například Ču Žung-ti). Přestože tito lidé neměli žádné osobní ambice a straně prospěli, strana se jich nakonec zbavila a odvrhla je, nebo je omezila „stranickými zájmy“ a disciplínou.

Stranický princip, který byl lidem během mnoha let bojů vštěpován, je nakonec v kritických okamžicích přinutil ke kompromisu nebo k rezignaci, protože pro ně podvědomě bylo přežití strany nejvyšší prioritou. Raději obětovali sami sebe a přihlíželi, jak zlé síly páchají vraždy, než aby zpochybnili samotnou existenci strany svědomitými a soucitnými myšlenkami. Toto je přesně výsledek mechanismu zápasu uvnitř ČKS: z dobrých lidí udělá nástroje pro své použití a stranický princip použije na omezování nebo dokonce odstranění lidského svědomí v největším možném rozsahu. Desítky „plánovaných zápasů“ svrhlo do propasti více než 10 stranických vůdců na nejvyšších úrovních; žádný z nich nedopadl dobře. I když Mao Ce-tung byl u moci 43 let, brzy poté, co zemřel, jeho ženu a synovce uvěznil, což strana oslavovala jako velké vítězství maoismu. Je to komedie, nebo fraška?

Poté co ČKS získala politickou moc, následovala vlna politických kampaní, od vnitrostranických bojů až po zápasy mimo stranu. Toto se dělo během éry Mao Ce-tunga a stejně tak i v postmaoistické éře „reformy a otevřenosti“. V 80. letech, kdy byla lidem umožněna malá troška svobody myšlení, ČKS zahájila kampaň „opozice vůči buržoazní liberalizaci“ a navrhla „čtyři základní principy“¹⁵, aby si uchovala absolutní moc.

15 Čtyři principy jsou: socialistická cesta, diktatura proletariátu, vedoucí úloha ČKS a filozofie marxismu-leninismu a maoismu.

V roce 1989 se uskutečnilo krvavé potlačení studentů, kteří mírumilovně žádali o demokracii, protože ČKS nepopřává sluchu demokratickým touhám. 90. léta byla svědkem rychlého nárůstu počtu praktikujících Falun Gongu, kteří věří v „pravdivost, soucit a snášenlivost“; tito lidé musejí od roku 1999 čelit genocidě, protože ČKS nedokáže tolerovat lidskou povahu a shovívavé myšlenky. Používá násilí ke zničení lidského svědomí a utužení své moci. Od počátku 21. století, kdy internet spojuje celý svět, ČKS utrácí obrovskou sumu peněz na blokování sítí a monitorování internetu s cílem odhalit domácí liberály. Volný přístup k informacím je to, čeho se ČKS bojí nejvíce.

VI. ÚPADEK ZLÉHO KULTU ČKS

Zlý kult ČKS vládne v opozici k lidské přirozenosti a principům nebes. ČKS je známa svou arogancí, pocitem vlastní důležitosti, sobectvím a brutálními, neospravedlnitelnými činy. Neustále přináší zemi a lidem neštěstí, přičemž nikdy nepřizná vlastní chyby ani neodhalí lidem svou pravou povahu. ČKS nikdy neváhala změnit své slogany a nálepky, které považuje za prostředky k udržení si moci. Proveďe cokoliv, aby si zachovala svou moc, a naprosto přehlíží morálku, spravedlnost nebo lidský život.

Institucionalismus a socializace tohoto zlého kultu nevyhnutelně povede k jeho kolapsu. Jako důsledek centralizace moci bylo umlčeno veřejné mínění, jakékoliv kontrolní mechanismy byly zničeny, a tak nezůstala žádná síla, která by stranickým funkcionářům zabránila v korupci a rozkladu.

Dnes se ČKS stala největší vládnoucí stranou zpronevěry a korupce na světě. Podle oficiálních čínských statistik bylo z 20 milionů funkcionářů, úředníků a kádrů strany a vlády během posledních 20 let osm milionů usvědčeno z korupce a potrestáno na základě stranických nebo vládních nařízení. Když do toho započítáme i podíl nezjištěné korupce, podle odhadů tvoří zkorumpovaní straníční a vládní funkcionáři víc než dvě třetiny celkového počtu; pouze malá část z nich byla vyšetřována.

Zabezpečení materiálních výhod užitím korupce a vydírání se stalo nejmocnější stmelující silou dnešní ČKS. Zkorumpovaní funkcionáři ČKS vědí, že bez strany by se už nemohli obohacovat, a že když ČKS pad-

ne, nejenže ztratí svou moc a pozici, ale budou navíc čelit vyšetřování. V románu *Hněv nebes*, který odhaluje zákulisní machinace funkcionářů ČKS, autor Čchen Fang objasňuje největší tajemství strany výrokem Chao Siang-šoua, náměstka městského úřadu ČKS: „Korupce stabilizovala naši politickou moc.“

Čínští lidé to vidí jasně: „Když budeme bojovat proti korupci, strana se zřítí; když nebudeme bojovat proti korupci, národ zahyne.“ Avšak ČKS nebude riskovat svou zkázu bojem s korupcí jako takovou. Raději nechá popravit několik zkorumpovaných jednotlivců, což poslouží jako symbolická oběť, a tím si zachová svou tvář. Toto prodlouží její život o dalších pár let, výměnou za malý počet zkorumpovaných elementů. Dnes je jediným cílem tohoto zlého kultu udržet si svou moc a odvrátit svůj zánik.

Etika a morálka v dnešní Číně zdegenerovaly k nepoznání. Podřadné, nekvalitní zboží, prostituce, drogy, intriky a smlouvy mezi funkcionáři strany a zločineckými syndikáty – organizovaný zločin, hazardní hry a úplatkářství – korupce všeho druhu je velmi rozšířená. ČKS tento morální úpadek ignoruje, zatímco mnozí vysoce postavení funkcionáři jsou šedými eminencemi v pozadí gangů, které vymáhají výpalné od vystrašených lidí. Cchaj Šao-čching, expert na organizovaný zločin, působící na univerzitě v Nan-ťingu, odhaduje, že v Číně je dnes nejméně milion lidí zapojeno do organizovaného zločinu. Každý zatčený člen zločineckého syndikátu odhalí několik zkorumpovaných komunistů v pozadí, ať už jde o vládní úředníky, soudce nebo policisty.

ČKS se obává, že čínští lidé by mohli získat smysl pro svědomí a morálku, takže se jim neodvažuje dovolit svobodu vyznání nebo myšlení. Používá všechny své zdroje, aby pronásledovala dobré lidi, kteří mají svou víru, jako například křesťany, kteří potají věří v Ježíše jako Božího syna, nebo praktikující Falun Gongu, kteří se snaží být pravdiví, soucitní a snášliví. ČKS se obává, že demokracie by znamenala konec vlády jedné strany, takže se neodvažuje dát lidem politickou svobodu. Pohotově posílá do věznic nezávislé liberály a aktivisty za lidská práva. Dává však lidem falešnou svobodu. Pokud se nestaráte o politiku a neodporujete vůdcovství ČKS, můžete své touhy nasměrovat, kam jen chcete, i kdyby to znamenalo, že budete dělat kruté, neetické věci. Ve výsledku se ČKS sama dramaticky zhoršuje a morálka v Číně zažívá alarmující prudký pokles.

„Uzavření cesty do nebe a otevření brány do pekla“ – tato věta nejlépe vystihuje míru, do jaké zlý kult ČKS zdevastoval současnou čínskou společnost.

VII. ÚVAHY NAD VLÁDOU ZLOVOLNÉ ČKS

CO JE KOMUNISTICKÁ STRANA?

Na tuto jednoduchou otázku není jednoduchá odpověď. Předstíráním toho, že je tady „pro lidi“, a pod maskou politické strany obelhala komunistická strana miliony lidí. Ale i tak to není politická strana v běžném slova smyslu, je to ničivý kult posedlý zlým duchem. Komunistická strana je živá bytost, která se projevuje v tomto světě prostřednictvím stranických organizací. To, co skutečně ovládá komunistickou stranu, je zlý duch, který ji ovládl na začátku, a právě tento zlý duch určuje její zlou povahu.

Vůdčové komunistické strany, i když se tváří jako guruové kultu, slouží pouze jako mluvčí zlého ducha a strany. Když jsou jejich vůle a cíl v souladu se stranou (a mohou jí být použiti), jsou vybráni do jejího čela. Avšak když už nejsou pro stranu potřební, budou nemilosrdně zavrženi. Mechanismy zápasu uvnitř strany zabezpečují, že pouze ti nejobratnější, nejhorší a nejtvrďší se budou moci stát nejvyššími představiteli komunistické strany. Asi tucet nejvyšších vůdců spadlo ze svých piedestalů, což tuto skutečnost potvrzuje. Nejvyšší vůdčové strany krácejí po velmi tenkém ledě. Buď se rozloučí s linií strany, a zanechají dobré jméno v historii, jako například Gorbačov, nebo se stanou obětí strany, jako mnoho bývalých generálních tajemníků.

Lidé jsou terčem zotročování a útlatku strany. Pod vládou strany nemají žádné právo ji odmítnout. Jsou přinuceni přijmout její vedoucí úlohu a mají povinnost ji udržovat při životě. Jsou vystaveni vymývání mozků pod hrozbou vyloučení ze strany. ČKS nutí celý národ, aby jí věřil a tento zlý kult podporoval. Jde o jev v dnešním světě nevidaný a je třeba uznat, že schopnosti ČKS v tomto ohledu nemají obdoby.

Členové strany jsou fyzickou masou, která byla použita na zaplnění těla strany. Mnozí z nich jsou upřímní a laskaví a mohli by i něco dokázat ve veřejném životě. To jsou lidé, které strana ráda naverbuje, protože jejich pověst a schopnosti mohou být použity, aby straně sloužily. Mnozí

další, aby naplnili svou touhu stát se funkcionáři a užívat si vyššího společenského postavení, budou tvrdě pracovat, aby se do ní dostali, a budou tak živit molocha strany. Jsou i tací, kteří do strany vstoupí, protože chtějí v životě něco dokázat a uvědomili si, že kdyby nevstoupili, pod komunistickou nadvládou by toho nemohli dosáhnout. Někteří se do strany přihlásili proto, že chtěli získat byt, nebo si jednoduše chtěli zlepšit svou pověst. Takže mezi desítkami milionů členů strany jsou dobří i nedobří lidé. Bez ohledu na vaše motivy, když odpřisáhnete věrnost před rudou vlajkou strany, ať už dobrovolně nebo jinak, znamená to, že jste se jí zaslíbili. Musíte projít procesem vymytí mozku účastí na týdenních politických studiích. Velký počet členů strany si tak uchová jen sporé nebo žádné vlastní myšlenky a bude lehce ovládán její zlou povahou. Tito lidé budou fungovat v rámci strany jako buňky lidského těla a budou pro ni nepřetržitě pracovat, i když i oni jsou součástí ztotočené populace. Ještě smutnější je, že potom, co jste na sebe uvalili tyto okovy „stranických principů“, je velmi těžké se jich zbavit. Když ukážete svoji lidskou stránku, budete čelit čistkám nebo pronásledování. Nemůžete sami od sebe ze strany odejít, i kdybyste chtěli, protože strana by vás se svou zásadou „vstoupit – ano, vystoupit – ne“ považovala za zrádce. Proto lidé často projevují dvojí přirozenost: ve svém politickém životě si osvojují povahu komunistické strany a ve svém denním životě povahu lidskou.

Stranické kádry jsou skupinou, která si udržuje moc mezi členy strany. I když mohou mít možnost volby mezi dobrým a zlým a za určitých okolností dělat svá vlastní rozhodnutí, za zvláštních okolností a ve specifických případech musejí jako celek následovat vůli strany. Je nařízeno, že „celá strana poslouchá Ústřední výbor“. Stranické kádry stranu vedou na různých úrovních; jsou její páteří. I oni jsou pouze jejím nástrojem. I oni byli podvedeni, použiti a pronásledováni během minulých politických hnutí. Skrytým kritériem ČKS je zkoušet vás, zda následujete správného vůdce a jestli jste upřímní ve své oddanosti.

PROČ SI TO LIDÉ STÁLE NEUVĚDOMUJÍ?

ČKS se během své více než padesátileté vlády vždy chovala krutě a podle. Proč tedy čínští lidé nechápou její zlou povahu? Je to proto, že by čínští lidé byli hloupí? Ne. Číňané tvoří jeden z nejmoudřejších národů na

světě a mohou se pyšnit bohatou tradiční kulturou a dědictvím 5 000 let staré civilizace. Přesto stále žijí pod nadvládou ČKS a obávají se vyjádřit svou nespokojenost. Klíč leží v ovládnání mysli, které ČKS praktikuje.

Kdyby Číňané měli svobodu projevu a mohli by otevřeně debatovat o výhodách a nevýhodách stávajícího režimu, už dávno by viděli zlou povahu ČKS a osvobodili se od vlivu tohoto zlého kultu. Naneštěstí ztratili svobodu vyjadřování a myšlení už před půlstoletím – s příchodem komunistické vlády. Cílem pronásledování pravivé inteligence v roce 1957 bylo omezit svobodu vyjadřování a ovládnout mysl lidí. V režimu, který neměl takovéto základní svobody, byla většina mládeže, která celým srdcem studovala díla Marxe a Engelse, během kulturní revoluce ironicky označena za „antistranickou kliku“ a byla pronásledována. Diskutování o kladech a záporech ČKS bylo nepřijatelné.

Málo Číňanů by se odvážilo i jen pomyslet na to, že by ČKS nazvali zlým kultem. Avšak potom, co je to řečeno nahlas, ti, kdo v Číně žijí, nebudou mít problém objevit silné důkazy podporující toto tvrzení, vyjdou-li ze své vlastní zkušenosti nebo ze zkušenosti rodiny a přátel.

Čínští lidé byli nejen připraveni o svobodu myšlení; bylo jim vštěpeno učení a kultura strany. Jediné, co slyšeli, byla chvála strany a jejich mysl byla ochuzena o jakékoli myšlenky, které se liší od těch stranických. Vezměme si například masakr na náměstí Tchien-an-men. Když se 4. června 1989 začalo střílet, lidé instinktivně utekli a schovali se v keřích. Za chvíli i přes riziko odvážně vyšli a zpívali spolu *Internacionálu*. Tito Číňané byli skutečně odvážní, nevinní a svými činy vzbuzovali úctu, tak proč zpívali *Internacionálu*, komunistickou hymnu, navíc ve chvíli, kdy byli konfrontováni s komunistickým zabíjením? Ti, kdo byli na náměstí, totiž jinou píseň neznali, jen *Internacionálu* a několik dalších, které také oslavují komunistickou stranu.

JAKÁ JE CESTA VEN?

ČKS směřuje k úplné zkáze. Smutné je to, že se před svým zánikem snaží svůj osud svázat s osudem celého čínského národa.

Umírající ČKS očividně slábne a její nadvláda nad myšlením lidí se zmírňuje. S rozvojem telekomunikací a internetu je pro ČKS stále těžší kontrolovat přístup k informacím a potlačovat svobodu projevu. Zatímco

zkorumpovaní funkcionáři drancují zemi a utlačují lidi, veřejnost se začíná probouzet ze svých iluzí a mnozí projevují občanskou neposlušnost. ČKS nejenže při pronásledování Falun Gongu selhala ve svém cíli zvýšené ideologické kontroly, ale ještě více se jím oslabil a zároveň odhalila svoji absolutní bezohlednost. Lidé začali ČKS přehodnocovat, což čínskému národu dláždí cestu k osvobození od ideologického otroctví a zbavení se nadvlády komunistického přízraku.

Čínští lidé, kteří žijí pod zlou vládou ČKS více než 50 let, dnes nepotřebují pořádat další násilné revoluce, potřebují spíš zachránit svou duši. V tomto si mohou pomoci jen oni sami a prvním krokem k tomuto cíli je uvědomit si zlou povahu ČKS.

Přijde den, kdy lidé zavrhnou stranické organizace parazitující na státním aparátu, což umožní, aby sociální systém fungoval nezávisle a byl podporován hlavními silami společnosti. Se zánikem diktátorské organizace strany se zlepší a rozšíří efektivnost vlády. A ten den je už za dveřmi. Ve skutečnosti už od roku 1980 reformátoři uvnitř strany prosazovali ideu „odloučení strany od vlády“. Reformní snahy v nitru ČKS se ukázaly být nedostatečné a neúspěšné, názor o „absolutním vůdcovství strany“ nebyl úplně ideologicky zavržen.

Kultura strany vytváří prostředí nutné k přežití zlovolného komunistického kultu. Odstranění posednutí ČKS z lidských myslí může být těžší než očištění státních organizací, přesto je jediným způsobem, jak skutečně vykořenit komunistické zlo. Toho se dá dosáhnout pouze úsilím samotných čínských lidí. Když se jejich mysl dá do pořádku a lidem je navrácena jejich lidská přirozenost, veřejnost opět získá morálku a uspěje v přechodu na slušnou nekomunistickou společnost. Vyléčení se z tohoto zlého posednutí spočívá v uvědomění si povahy a škodlivosti tohoto zlého ducha, jeho odstranění z myslí lidí a jeho úplné odklizení, aby nezbylo žádné místo, kde by se mohl ukrýt. Komunistická strana zdůrazňuje ideologickou kontrolu, protože nemá nic než svou ideologii. Ta se rozptýlí, až všichni Číňané odmítnou ve své mysli komunistickou lež, aktivně vyhubí kulturu strany a zbaví se ve svém uvažování vlivu komunistického kultu.

Národy, ve kterých vládou komunisté, jsou spojovány s chudobou, totalitním režimem a pronásledováním. Těchto zemí už zůstalo málo: Čína, Severní Korea, Vietnam a Kuba. Jejich dny jsou sečteny.

S moudrostí čínských lidí a za podpory slavné historie jejich národa se Čína, osvobozená od přízraku komunismu, stane národem velkých možností.

ZÁVĚR

ČKS už na komunismus nevěří. Její duše zemřela, avšak stín zůstává. Zdělila pouze „kůži“ komunismu, přesto stále projevuje povahu zlého kultu: aroganci, povýšenost, sobectví a zálibu v bezohledné destrukci. ČKS nadále popírá zákony nebes a neustále bojuje s lidskou přirozeností.

Dnes strana vládne Číně svými metodami zápasu, které si osvojila během minulých období, používá přísný organizační systém, formu vlády, využívající princip „posednutí stranou“, jakož i zlou propagandu, která funguje jako státní náboženství. Šest vlastností komunistické strany načrtnutých výše definuje ČKS jako zlý kult, který nečiní žádné dobro, jen zlo.

Jak se blíží jeho smrt, tento komunistický kult rychle zvyšuje intenzitu své zkaženosti a zvrácenosti. Nejhorší je, že se tvrdohlavě snaží strhnout s sebou do propasti zkaženosti a zvrácenosti i celý čínský národ.

Číňané musejí pomoci sami sobě; potřebují se nad sebou zamyslet, potřebují ze sebe setřást ČKS.

